

DUIVELSWATER

Voor Carla,
een onmisbare rots in de branding

Andere boeken van Roel Verheggen bij Clavis:

De geheimen van Schatterdam – Griebel

De geheimen van Schatterdam – Vlievlug

De geheimen van Schatterdam – Maanvonk

De geheimen van Schatterdam – Zilverwind

De schemertijdcodes – De zwarte hand

De schemertijdcodes – Zwarte vlinder

Bij Clavis Uitgeverij staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal
uitzien als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Roel Verheggen

Duivelswater

© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Illustraties: Conz

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: jeugdcriminaliteit, mensenhandel, magisch realisme, morele keuzes, seksuele
uitbuiting, thriller, overleven, trauma, georganiseerde misdaad, politieonderzoek

NUR 284

ISBN 978 90 448 5896 9

D/2025/4124/327

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.roelschrijft.com

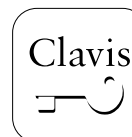
www.conz.be

www.clavisbooks.com

Roel Verheggen

DUIVELS- WATER

met illustraties van Conz

O mijn lief, wat moet ik nou?
Ik zit diep en ik wil jou niet laten gaan.

Uit *De diepte*, S10

PROLOOG

Weet jij hoe totale paniek voelt?

Dat moment waarop elke vezel in je lichaam in opstand komt?

Het jongetje dat onder water verdween, wist er alles van.

Het begon als een heerlijke dag vol zonneschijn. Zijn moeder en hij waren met de auto naar het meer gereden. Onderweg mocht hij snoepjes eten. Dat alleen al was bijzonder. Normaal gesproken zaten die snoepjes namelijk in een afgesloten glazen pot. Ooit had hij stiekem geprobeerd die pot te pakken te krijgen door op het aanrecht te klimmen. Maar toen hij het deurtje van het keukenkastje had opengemaakt, had hij zijn evenwicht verloren en was hij achterover gevallen. Zijn moeder was met hem naar de dokter gegaan omdat zijn hoofd bloedde. Het deed heel erg veel pijn. Voor straf moest hij een week in bed blijven liggen. De pot met snoepjes was in een kast verdwenen die met een sleutel werd afgesloten.

Maar vandaag had zijn moeder de pot tevoorschijn gehaald en een handvol snoepjes in een papieren zakje gedaan. 'Je kunt ze meteen allemaal opeten,' had ze gezegd, 'maar dan heb je niks meer voor de rest van de dag. Wees er dus zuinig mee.'

Het jongetje nam haar advies ter harte en had onderweg nog maar twee snoepjes gegeten. Dat vond hij best knap van zichzelf.

Eenmaal bij het meer was hij direct gaan spelen met zijn vriendje. Ze mochten van hun moeders niet te ver het water in; ze zeiden dat het gevaarlijk was. Misschien lag er wel een haai op de loer. Of een reuzenoctopus met lange tentakels, die je konden meesleuren naar de bodem.

En toch was het jongetje benieuwd. Als mama zei dat iets niet mocht, dan werd dat eigenlijk alleen maar interessanter. Net zoals de pot met snoepjes in de afgesloten kast. Dus toen zijn vriendje uitdagend beweerde dat hij een schijterd was, waadde hij zelfverzekerd dieper het water in.

‘Kijk dan,’ zei hij trots, toen alleen zijn hoofd nog boven het water uitstak, ‘wie is er hier nou een schijterd!’

Zijn vriendje wees geschrokken naar een plek iets verder op het water. ‘Kijk uit!’ schreeuwde hij. ‘Een haai!’

Het jongetje trappelde onder water met zijn benen en gebruikte zijn armen om zich om te draaien. Hij hoorde zijn vriendje lachen. Er was niks te zien. Wat een grapjas.

‘Kom nou maar terug,’ hoorde hij hem roepen.

Het jongetje strekte zijn benen, maar voelde ineens geen bodem meer. Hij probeerde uit alle macht weer om te draaien en bewoog zijn armen wild heen en weer. Het lukte niet. Hij ging kopje-onder en kreeg een grote slok water in zijn mond. Het smaakte naar zand. Zijn benen trappelden op zoek naar de bodem. Er was niets.

Paniek welde in hem op. Zijn hart sloeg op hol. Hoe harder hij spartelde, hoe meer hij onder water verdween. Hij wilde schreeuwen, maar kreeg alleen maar meer water binnen. Hoestend en proestend kwam hij nog één keer boven. Soms kon je maar beter naar mama luisteren, besepte hij. Zeker als je nog niet kon zwemmen.

Toen zijn spieren het uitgeput opgaven, slokte het water hem op. Luchtbelletjes borrelden omhoog. Zijn longen brandden en schreeuwden om zuurstof. Hij keek naar boven en zag het zonlicht glinsteren op het wateroppervlak.

Het jongetje verdween onder water in het donkere meer, totdat plotseling twee armen hem naar boven trokken. Ternauwernood overleefde hij zijn onbesuisde actie dankzij een oplettende zwemmer.

Toen hij op het strandje huilend in zijn moeders armen lag en naar het donkerblauwe water keek, wist hij het zeker: hij zou er nooit meer in gaan.

Nooit.

En tot op de dag van vandaag, vele jaren later, zat die angst voor water vastgeklonken aan elke vezel in zijn lichaam.

Precies zoals de paniek die hem toen overspoelde.

Dinsdag, 20.07 u

Yunus schrok zich een hoedje toen er plotseling een zwarte kat uit de struiken kwam. Van pure schrik trok een rilling langs zijn ruggengraat. Het beest keek even zijn kant op en rende toen het straatje over. Rotkat.

Yunus hield niet van katten. Hij was er bovendien allergisch voor. Toen hij net in groep 7 zat, had hij bij een vriendje thuis een kitten geaaid. Dat had hij beter niet gedaan. De rest van de dag had hij met dikke opgezwollen ogen en een enorme snotneus in bed gelegen. Hij had vast en zeker ook het wereldrecord niezen verbroken. Wat een ellende. Nee, voor hem geen katten meer. Harige jeukbeesten, dat waren het!

Een koude windvlaag blies door het smalle straatje. Yunus trok de capuchon van zijn hoodie zo ver mogelijk over zijn hoofd en liep door. Hij moest opschieten. Papa wilde dat hij om half-negen thuis was en voor die tijd moest zijn voorraad aangevuld zijn. Gelukkig lag het huis waar hij moest zijn aan het einde van dit straatje.

Hoelang kwam hij hier nu al? Bijna vier maanden? Goh, de tijd vloog.

Hij herinnerde zich nog goed hoe hij op een maandagmiddag ergens in september op het schoolplein was aangesproken door een jongen die een kop groter was dan hij. Twee blauwe

ogen hadden hem ietwat arrogant aangekeken. De jongen had gevraagd of hij al een bijbaantje had. Yunus had geantwoord dat hij vakken vulde in een lokale supermarkt. Daar was de jongen, die zich voorstelde als Arthur, niet van onder de indruk.

‘Vakkenvullen is voor losers, niet voor zo’n slimme vent als jij,’ had Arthur gezegd. Yunus was uiteindelijk met hem meegelopen. Op de een of andere manier was hij benieuwd naar wat Arthur bedoelde en waarom hij uitgerkend hem had aangesproken.

Na die bewuste maandag was Yunus niet meer teruggegaan naar de supermarkt. Zijn eerste ontmoeting met Arthur bleek een schot in de roos. Natuurlijk had hij even moeten nadenken over het aanbod dat Arthur hem had gedaan. Het was namelijk niet geheel zonder risico. En toch had hij zijn beslissing snel genomen en toegestemd.

Waarom?

Op de eerste plaats voelde Yunus zich vereerd dat Arthur hem gevraagd had. En verder was het enorm spannend en verdiende het uitstekend. Vooral dat laatste was van cruciaal belang voor zijn grote droom: een ander huis vinden voor zijn vader en zichzelf. Weg uit dat kleine krakkemikkige appartement waarin ze samen met nog een gezin woonden. Daar had hij heel veel voor over.

En dus had hij hier vier maanden geleden voor het eerst samen met Arthur gelopen. Een week later nog een keer, daarna kon hij het alleen. Op weg naar de man die zich Samir noemde. Yunus wist heus wel dat dat niet zijn echte naam was, maar ach, wat maakte het uit. Hij hoefde hem alleen maar een envelop te geven en kreeg daar zijn voorraad voor terug. *Easy*.

Toen Yunus het huis naderde, keek hij behoedzaam om zich

heen. Er was niemand op straat. Sinds het drama rondom Arthur was hij nog voorzichtiger geworden en had hij zich voorgenomen niet dezelfde fout te maken als hij. Arthur was namelijk overmoedig geworden. Hij had ene Ron, zijn contactpersoon, overgehaald om samen met hem een overval te plegen en dat was op zijn zachtst gezegd niet goed afgelopen. De overval was compleet mislukt en Arthur had Ron doodgeschoten.

Iedereen op school had erover gepraat. Niet alleen omdat Arthur bij hen op school zat, maar vooral omdat de overval gepleegd was bij een leerling uit de brugklas: een jongen die Luc heette. Uiteraard had Yunus zijn oren goed opgehouden en via via gehoord dat een klasgenoot van diezelfde Luc ervoor had gezorgd dat de overval mislukte en Arthur werd gearresteerd. Die klasgenoot heette Job, en Yunus had begrepen dat ook hij voor Arthur, of Ron, gewerkt had. Dat vond hij vreemd; Yunus had tot die tijd nog nooit iets over hem gehoord.

Een paar weken na Arthurs arrestatie werd de jongen dood aangetroffen in zijn cel. Yunus had online gelezen dat de politie uitging van zelfmoord. Ondanks protest van Arthurs ouders, die een diepgaand onderzoek eisten, was de kous daarmee af. Einde verhaal, opgeruimd staat netjes. Maar ook Yunus hield een raar gevoel over aan de zaak. Arthur had tijdens hun gesprekken namelijk meermaals de woorden *grote baas* laten vallen. Zijn ogen hadden altijd getwinkeld als hij over hem sprak.

Het was Yunus al snel duidelijk geworden dat Arthur en hij onderdeel uitmaakten van een uitstekend georganiseerde criminele organisatie met poppetjes op verschillende plaatsen, geleid door een man van wie noch Arthur, noch hijzelf de naam kende. Dat wilde hij vooral zo houden door onder de radar te blijven en

onopvallend zijn centjes bij elkaar te verdienen. Hij moest zich vooral geen gekke dingen in zijn hoofd halen, zoals een overval beramen. Het was belangrijk dat je je plek kende, zoveel was hem na al het gedoe met Arthur wel duidelijk geworden. De grote baas hield niet van jongens die te snel promotie wilden maken en daarmee volledig de fout in gingen.

Nee, Yunus hield zich gedeisd en deed waar hij goed in was. Als de grote baas werd ontmaskerd, dan zou ook zijn lucratieve bijbaan tot het verleden behoren en kon hij dat nieuwe huis wel vergeten.

Nog voordat hij op de bel drukte, ging de deur open.

‘Ik zag je al komen,’ zei Samir droog. Hij stak zijn hand uit. Yunus legde er de envelop in die hij de hele weg hiernaartoe stevig in zijn jaszak had vastgehouden. Samir verdween de gang in en liet hem buiten staan. Zo ging het altijd. De eerste keer had hij vreemd opgekeken, waarna Arthur hem uitlegde dat Samir het geld natelde. Als alles klopte, dan kreeg hij een zesde deel als beloning weer terug. Yunus wist dat er vanavond ruim vijftienhonderd euro in de envelop zat, dus deze week had hij uitstekend verdiend. Daar zou hij heel wat vakken voor hebben moeten vullen.

Er kwam een heerlijke etensgeur uit het huis. Samir was net als hij van buitenlandse afkomst en Yunus herkende de specifieke kruidengeur. Het deed hem denken aan de sublieme kookkunsten van zijn moeder, vroeger in Turkije. Urenlang had ze in de keuken gestaan, haar heiligdom, en de meest betoverende maaltijden op tafel gezet. Yunus voelde een steek van gemis. Hij zou er alles voor over hebben om haar nog één keer te kunnen zien.

Samir verscheen weer bij de voordeur en overhandigde hem een envelop en een grote plastic tas.

‘Tweehonderdzestig euro, naar boven afgerond,’ zei hij wijzend naar de envelop. ‘Goed gewerkt, knul. Tot volgende week.’

Zonder nog iets te zeggen sloot hij de deur.

Yunus deed zijn rugzak af, ritste hem open en stopte de plastic tas er voorzichtig in. Er liep een wat oudere vrouw met een poedel voorbij. Ze droeg oorwarmers, maar in het donker leek het net of ze een grote gele koptelefoon op haar hoofd had. In het voorbijgaan draaide ze even haar hoofd opzij en bekeek hem met een afkeurende blik.

‘*Merhaba*,’ groette Yunus haar vriendelijk. De vrouw probeerde geforceerd een glimlach tevoorschijn te toveren, maar een Oscar voor beste acteerprestatie zou ze daarmee niet winnen. Ze trok de poedel aan de riem met zich mee en stak met snelle passen de straat over.

Yunus hing zijn rugzak om en ging op weg naar huis. Nog tien minuten, dat was te doen. Papa dacht dat hij vanavond een klasgenoot hielp met wiskunde en daarmee wat bijverdiende. Soms was het een voordeel als je vader de taal niet goed sprak, laat staan verstond. En trouwens, dat leugentje om bestwil zou uiteindelijk ook voor hem alles beter maken.

In Yunus’ rugzak zat weer een nieuwe voorraad vloeibaar goud en met het komende weekend voor de deur zou hij goede zaken doen. Er was namelijk een *rage party* in de Dungeon, een van de grotere clubs van Statenburg. Reken maar dat veel van zijn klanten daarnaartoe gingen. En met een magisch flesje van Yunus konden ze gemakkelijk de hele nacht doorfeesten.

‘Ooit van xtc gehoord?’ had Arthur hem vier maanden gele-

den op die bewuste maandagmiddag gevraagd. Yunus had alleen geknikt. Dus daar ging het om, drugs. Even had hij op het punt gestaan het gesprek af te kappen, maar toen hij hoorde wat er te verdienen viel, besloot hij te luisteren. Arthur had keurig geantwoord op de vragen die hij daarna had gesteld.

‘Is het gevaarlijk?’

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat je van mij een mobieltje krijgt met een geheim nummer.’

‘En dan?’

‘Er staat ook insta met een nieuw profiel op.’

‘Want?’

‘Klanten zullen via dat profiel met je communiceren.’

‘Dus?’

‘Jij kijkt elke dag van wie er berichten zijn en wat ze nodig hebben.’

‘En verder?’

‘Dan spreek je ergens af, altijd op een andere plek. Eerst het geld innen, dan het spul afgeven. Appeltje-eitje, kassa.’

‘Maar wat als iemand me wil verlinken?’

‘Dan verlink jij hen ook, want ze kopen iets illegaals. De stof MDMA die in xtc-pillen zit, is namelijk verboden.’

‘En hoe kom ik aan klanten?’

‘Als jij goed je best doet en betrouwbaar blijkt, komen die als bijen op de honing af. Lang leve social media.’

Dat was vier maanden geleden. In die relatief korte tijd was er veel gebeurd. Yunus was een topdealer geworden. Precies zoals Arthur voorspelde, had hij klanten genoeg en verdiende hij

steeds meer geld. Uiteindelijk mocht hij ook GHB gaan verkopen: een doorzichtige vloeistof in kleine plastic buisjes. Het werd ook wel vloeibare xtc genoemd, maar Yunus had gelezen dat er een andere werkzame stof in zat. Het effect was er blijkbaar niet minder om. GHB werkte bovendien enorm verslavend en dat was bijzonder goed voor de omzet, zo bleek de laatste weken.

Als Arthur hem nu zou zien, zou hij vast en zeker trots op hem zijn.

Om twee minuten voor halfnegen opende Yunus hun voordeur. Vanuit de gang hoorde hij zijn vader in de kleine huiskamer met Muhammed praten. Ze werkten beiden bij hetzelfde bedrijf. Snel schoot hij hun slaapkamer in en schoof de rugzak onder een stapel broeken in zijn kledingkast.

Zijn blik bleef hangen op de foto van zijn moeder, die met plakband aan de kastdeur was vastgehecht.

‘Ben jij ook trots op mij?’ vroeg hij haar fluisterend.

Er kwam geen antwoord.

In plaats daarvan liet plotseling het plakband los en dwarrelde de foto op de grond.

Mama had gesproken.